

Kálvin János

Mózes elhívásáról

„Juhokat őrzött”. Biztosan nem Mózes akart érényeivel dicsekedni, hanem a Szentlélek íratta meg vele ezt, mely számunkra bizonyos és minden időkre szóló példa. Az tudniillik, hogy Mózes mit tett és mit szenvedett. Mert nemcsak kimerülhetett volna a várakozásban, hiszen az idő olyan lassan telt, de abba a súlyos kísértésbe eshetett volna, hogy mind jobban öregszik, testi erői fogynak. Hiszen csak kevesen vannak, akik még nyolcvanéves korukban is erősek. Még helyes életmód és nagy mértékletesség mellett is kárt szenvedhet a legerősebb szervezet, mert senki felett nem múlnak el nyomtalanul a szabad ég alatt eltöltött nappalok és éjszakák, a szüntelen meleg és hideg, koplalás és elfáradás, a nyájért való gond és a többi teher.

„Szóltotta Isten”. A szent ember elé nem pusztán egy isteni jelenet tárult, hiszen Isten magyarázó tanítást is fűzött mindahhoz, ami Mózes gondolatait megragadta. Az olyan pusztá jeleknek önmagukban nincs értékük, melyeket csupán némán csodálni tudnak a néző érzékei. Ezért Isten nem akarja szolgálját néma csodálkozásba ejteni, hanem figyelmét elő akarja készíteni a rövidesen elhangzó szózatára. Ezt kétféleképpen fejt ki: kétszer nevén szólítja Mózeset, és arra készíti, hogy ítélőszéke előtt figyelemmel megjelenjen, aztán meghagyja neki, hogy húzza le saruit, ezzel figyelmes tiszteletre és alázatos magatartásra készíti.

„Én vagyok atyáid Istene”. Az Úr nem általánosságban nevezi magát a menny Istenének, nem is általános értelemben mutatja meg istenségét, hanem újólá emlékezteti szent szövetségére, amit az atyákkal kötött, s ezzel a bálványokat és a kitalált isteneket semmiséknek ítéli, és Mózeset megerősíti az igaz hitben. (2Mózes 3,1–6.)

Bolyki János fordítása
a Válogatás Kálvin János műveiből c. kötetből (Kálvin János Kiadó 1993)